

Hösten 2025

Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är Guds Helige.

Joh. 6:68–69

Det var Petrus bekännelse efter att många lärjungar hade dragit sig tillbaka och inte längre följde Jesus.

Vem ska vi gå till i turbulenta tider "när grundvalarna vacklar"? Det var den svenska titeln på en bok som Moder Basilea skrev redan 1964.

JESUS, dig vill vi gå till! Dig vill vi hålla fast vid. Du är den som säger: "Var inte rädd. Jag är den förste och den siste och den levande. Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet. Och jag har nycklarna till döden och helvetet." (Upp. 1:17-18)

I våra skandinaviska länder har vi blivit så förblindade av andra saker att vi till stor del har förlorat blicken för vem Jesus är och det hopp han ger oss. Men den väckelse vi ser bland den yngre generationen är en stor glädje. Gud är trofast!

Unga människor hittar gamla källor

Några av dessa ungdomar har under årets lopp hittat vägen både till oss på Nordens lille Kanaan och till våra center runt om i världen. De har en längtan efter att älska Jesus över allt annat. I England upplevde våra systrar hur tre unga kvinnor i vördnad tog av sig skorna och spontant gick ned på knä i mötet med Jesus under bönen vi har kl. 15.00 – Jesu dödstimme. De blev gripna av hans kärlek!

Två svenska flickor som besökte oss i våras hade inte plats i sina ryggsäckar för alla böcker de ville ta med sig hem. Vi fick ge dem en extra resväska. Det är en glädje att se att Moder Basileas böcker, som var välkända i de flesta kristna kretsar på 1970-talet, nu upplever en renässans bland unga kristna.

På en plats vi besökte tog en ung mamma med sig den danska boken *Et liv i bøn*. Nästa dag kom hon begestrad tillbaka: "Jag behöver fyra till, som jag vill ge mina väninnor till jul!" Hon blev så inspirerad av en kvällsbön som hon hittade i boken. En ung man som besökte oss sa också att just den här boken var till hjälp i hans böneliv.

I juli blev vi inbjudna till ett konfirmationsläger i Värmland. Syster Mirofora och syster Angelina deltog i ett panelsamtal om temat "relationer". Med våra många års erfarenhet av att leva i ett systraskap kunde vi vittna om vad livet med Jesus innebär, också helt konkret i vardagen. Konfirmanderna hade massor av frågor och visade stort intresse. Ofta viftade tre ivriga händer i luften samtidigt. Böckerna vi hade med oss tog slut på nolltid.

Konfirmander i bön

I Herrens omsorgsfulla händer

Några av er vet att syster Regine var tvungen att genomgå en operation i mars. Det var en krävande tid, men samtidigt gav den rika möjligheter att vittna om Jesus för personal och medpatienter. Så många människor har ingen aning om vem den levande Jesus verkligen är. Vi tackar vår himmelske Far som bar syster Regine genom detta och har gett henne tillbaka hennes liv och hälsa. Sådana upplevelser av svaghet och hjälplöshet ger oss ett djupare möte med den Gud som säger: "Jag Är densamme tills ni blir gamla, och jag ska bära er ända tills ni blir grå. Jag har gjort det förut, och jag kommer att lyfta, bära och rädda er." (Jes. 46:4) Vi riktar ett särskilt tack till er som har följt henne och oss alla genom den här speciella tiden.

Det är alltid trosstärkande att se hur Gud, vår Far, ser till de minsta sakerna – och de största. Förra hösten bestämde vi oss för att köpa en robotgräsklippare och beställde en hos en återförsäljare. Då hade vi ingen aning om att syster Regine, som huvudsakligen har klippt gräset i alla år, inte kunde göra det denna säsong. Robotgräsklipparen hade visserligen en del "barnsjukdomar" och behövde många justeringar. Men den var ändå en hjälp. Och när den var ur funktion fick vi njuta av gräsmattan, som blev en vacker blomsteräng! Det var också en glädje att återförsäljaren och hans medarbetare, som var tvungna att komma tillbaka flera gånger, så att de kände en sådan frid när de körde in på vår gårdsplan.

Eftersom arbetskraften var reducerad hjälpte alla till med de olika uppgifterna i trädgården. Syster Remida var särskilt engagerad. Annars arbetar hon mest inomhus med matlagning, hushållsarbete och mycket annat. Det gjorde henne gott att vara ute mer. Och även om vi inte kunde så och plantera lika mycket som vanligt, fick vi ändå skörda både det

ena och det andra, också hos en vän som är bonde.

Sr. Damaris och mamma Ulla rensar blåbär

Sr. Remida sår grönsaksfrön

Sr. Regine gläder sig över alla blåbär

Sr. Mirofora och Sr. Remida får robotundervisning

Sr. Damaris var hos oss igen under sommarhalvåret

I maj fick vi besök av vår priorinna, Sr. Passionata

"Se på himlens fåglar!" säger Jesus. Ja, det måste vi lära oss. Han har inget schema, utan försörjer oss på ständigt nya sätt. I år hittade vi blåbär på en helt annan plats än väntat – här var det överflöd!

Nyligen upplevde vi återigen Faderns stora omsorg. Av en olyckshändelse drabbades vi av ett stort vattenläckage. Det ledde till vattenansamlingar här och var över hela kapellets tak. Men just då kom syster Damaris bror på besök. Det var en stund tills de skulle äta kvällsmat och hon ville visa honom och hans fru kapellet. Vilket gudomligt sammanträffande! Utan att tveka tog han bort de takplattor som inte redan hade fallit ner. Isoleringsmattor och all elektricitet säkrades och torkprocessen sattes igång. Sådana händelser är inte alltid lätta att förstå, men istället för att fråga *varför* kan vi fråga *vad syftet är*? Vi är inte utlämnade åt ödet, utan åt en barmhärtig Far som gläder sig när vi ger honom vårt ja, också i sådana situationer.

Danmark

Som vanligt reste syster Regine, syster Angelina och syster Mirofora till Danmark i slutet av september. Vår årliga retreat på Ådalen nära Randers blev en välsignad helg. Vi gläder oss över att nya deltagare har varit med de senaste åren och att flera äldre vänner trotsade svaghet och sjukdom för att kunna delta. En man som var med för första gången sa när vi skildes åt: Vi borde inte bara ha en sådan samling en gång om året, utan varje månad! Hans reaktion visar också hur många uppriktiga kristna går en ensam väg.

Huset "Jesu Frugthave" i Udby har haft många besökare under året, både enskilda personer och grupper som har deltagit i en andaktsstund i Jesusträdgården. Ibland går också hantverkare in där. Poul och Erna Pilemann, som bor på platsen och sköter allt, bjuder alltid in dem till en rundvandring i trädgården och visar dem relieferna av Jesus på väg till korset. Då händer det att dessa starka män står där i vördnad. En gång ville Poul gå vidare, men hantverkaren bara stod helt stilla och tog in det han såg.

↑ En nederländsk familj, som vi mötte i skogen, kom på dagsbesök.

Sommarens utomhus-restaurang ↑

En bönegrupp besöker Jesu Frugthave i Udby
←

Morgonbön på den danska retreaten
←

En nytryckt dansk ordserie med ny digitaliserad skrift
→

Nordisk kvinnokonferens

Vi hade knappt kommit hem från Danmark när resan gick vidare till den årliga konferensen för *Kvinner i Nettverk* – denna gång på Flekkerøy, sydväst om Kristiansand. Vi hade sagt till syster Damaris, som var med oss för första gången, att vädret brukar vara ganska stormigt när vi är på kvinnokonferensen. Men den här gången möttes vi av strålande solsken som lyste upp klipporna och buskarna på den vackra ön. Vi fick till och med bo i en liten stuga med utsikt över havet, en lyx för oss som bor i inlandet!

Det var igen en stor välsignelse att få vara tillsammans med 1200 kvinnor från alla delar av landet. Förutom att ha ett bokbord kunde vi också hålla ett seminarium som var välbesökt. Temat var: "Var finner jag Jesus?" Utifrån Bibeln och personliga erfarenheter kunde vi vittna om det. Många tog med sig den lilla danska boken om syster Andrea, vår brittiska syster som öppenhjärtigt berättar om sina erfarenheter – i vardagen, i Afrikas djungel och i spänningen mellan hennes tro på helande och hennes överlåtelse till att den sjukdom som drabbat henne kunde få ett helt annat utfall.

Årets två bästsäljare:
Rede når Mesteren kalder och *Et liv i bøn*
(båda på danska)

Från kvinnokonferensen på Flekkerøy

Låt oss stå upp för judarna

I våras blev syster Mirofora och syster Angelina inbjudna till den så kallade "Jerusalem Prayer Breakfast". Under de senaste dagarna och månaderna har vi sett hur viktigt det är att vi vågar stå på Israels sida. Nyligen hörde vi hur vår norska statsminister använde Kristallnatten (9 november *) för att tala på följande sätt: "Att krossa glas kan i vår tid ske på nätet, på sociala medier, i kommentarfält, ja – även under markeringar och arrangemang. Ofta mot minoriteter – judar, muslimer, samer, romer, hbtq-personer och andra." Bland norska judar, ja, helt upp till det israeliska utrikesdepartementet, utlöstes det en stor sorg att han inte tog emot inbjudan till synagogan, utan valde ett helt annat sätt att markera denna dag, som 1938 banade väg för Förintelsen. Vår norska syster Lumena (som bor i

*) Natten då tyska synagogor brändes och skyltfönstren till judiska affärer krossades. Därav namnet "Kristallnatten".

Tyskland) har kontakt med ett judiskt par i Norge. När de svarade på hennes hälsning till Rosh Hashana berättade de att de ska flytta till Schweiz eftersom de inte längre känner sig trygga i Norge. Trots att de är 80 år gamla lämnar de landet.

I Danmark sattes nyligen upp antisemitiska valaffischer med formuleringar som påminner om dem som användes i Tyskland på 1930-talet. Vi är tacksamma att statsminister Mette Fredriksen starkt fördömde detta i sitt tal under markeringen av Kristallnatten. Samtidigt vet vi att detta onda lever vidare i alla våra skandinaviska länder. Var och en av oss behöver ta ställning. Är vi villiga att stå upp för det judiska folket och våra judisk-kristna värderingar, även när det kan betyda att vi får betala ett högt pris?

Det här och mycket mer lade Mellanöstern-experten Marcel Rebiai oss på hjärtat när han talade på den så kallade Israel-söndagen på Kanaan (Tyskland) i

augusti. Marcel, som själv har både judiskt och arabiskt blod, avslutade med att säga: "När ni ber och kämpar för Israel är ni delaktiga i Guds stora planer för nationerna. Det har ingenting att göra med att välja sida. Gud har en plan, han använder Israel – och vi vill stå på Guds sida!"

Höst – liv fulländas

Syster Mirofora har just besökt Kanaan i Darmstadt. Till sin stora glädje fick hon några vackra höstdagar där med solsken och gyllene löv. Men det var också höst i överförd bemärkelse. Hon fick ta avsked av Mechthild, en trofast gammal vän från Leipzig och sedan av vår syster Myrrhia, som var 101 år gammal. Båda fick vända hem till Herren medan hon var där. Syster Myrrhia var konstnär och upplevde Guds kallelse medan hon under kriget var inkallad som luftvärnsassistent. I denna svåra tid mötte hon Jesus och bad: "Om jag överlever detta, vill jag bara göra kristen konst!" Under de första tio åren i systraskapet hade hon andra uppgifter, men senare fick hon bland annat modellera relieferna i "Jesu lidandes trädgård", som visar Jesu väg från Getsemane till korset, graven och uppståndelsen. Den här fina trädgården är nu känd och älskad av många. Senare gjorde hon mindre versioner av samma motiv, som nu finns i våra center i flera länder, även här i Norge och i Danmark.

Under många år hade systrarna i Tyskland det vi kallade "förkunnelsespel". Det var dramatiseringar som förmedlade evangeliet på ett helt speciellt sätt. Syster Myrrhia var en uttrycksfull person. Hennes roller var ofta allvarliga och kraftfulla. Hon levde i dem i många år efteråt. En gång, när hon var gammal, lade hon oss på hjärtat vad spelet om de tio jungfrurna hade gjort med henne:

"Det är min längtan att vi får en djupare förståelse för vad synden betyder för Jesus, så att vi får en

Överst: Från bönefrukosten i Oslo
Nedanför: Sr. Angelina deltog i en Israelmarkering i Darmstadt. Även iranier står vid Israels sida.

smärta över den. Våra lampor får aldrig slockna, inte heller när tiden blir allt mörkare och svårare!"

Jesus har betalat ett så högt pris för att befria oss. Hennes tacksamhet för det och hennes kärlek till honom strålade ut från henne och smittade oss alla.

Sgraffito av de tio jungfrurna, av Sr. Angelika som dog redan 1958

Det spirar nytt liv

Även i dag skapar Jesus nytt liv där allt hopp verkar vara ute. Det har vi upplevt helt konkret under det senaste året. 2015 lärde vi känna ett gift par från Iran som var tvungna att fly på grund av sin tro. De bodde hos oss i drygt två år. Efter 16 års äktenskap, där experterna sa att de inte kunde få barn, kom en liten pojke till världen. Nu gläder vi oss över en frisk och livlig liten Dayan. Han påminner oss om att "allt är möjligt för Gud!"

På Kanaan i Tyskland spirar det också nytt liv. Den andra advent, den 7 december, får Eileen ge sitt JA till att gå vägen med Jesus och ta emot sin systerdräkt som ett tecken på att hon tillhör honom, sin Frälsare och Brudgum.

Advent har alltid varit en speciell tid för oss. Egentligen följer adventsbudskapet oss under hela året. Varje kväll avslutar vi dagen med dessa ord:

Maranata, vår Herre kommer. Ja, kom snart, Herre Jesus, och gör oss beredda!

Förenade i denna längtan hälsar vi er med stor tacksamhet för all omtanke och förbön under det gångna året. Nu önskar vi alla en välsignad advents- och julhögtid, och med tillit till honom som heter "Immanuel, Gud med oss", går vi det nya året till mötes.

Kära hälsningar från Nordens lille Kanaan,

syster Angelina, syster Mirofora, syster Regine, syster Remida och syster Damaris

Överst: Fadersbrunnen. ↑
Nedanför: Utsnitt av en relief som Sr. Myrrhia har gjort.

Dayan besöker Jesusbarnet

En grannfamilj besöker oss och minstingen ↑ hälsar på vår katt.

Retreaten på Bjerkely Folkhögskola är planerad den 18-21 juni 2026.